

HOSPIC sv. Jiří ... AŽ DO POSLEDNÍHO OKAMŽIKU

Svobody 3, 350 02 Cheb, tel. 736 432 911, hospic@hospiccheb.cz, www.hospiccheb.cz

Péče o nevléčitelně nemocné v domácím prostředí

Nepřišli jsme zemřít, ale žít do posledního okamžiku...

... a proto: „Pospěšme milovat lidi, neboť tak rychle odcházejí...“

Jan Twardovski

Kdo jsme?

Jsme týmem profesionálů a dobrovolníků, kteří na Chebsku nabízejí poskytování zdravotní, psychické, sociální a spirituální podpory umírajícím, aby mohli závěr svého života prožít pokud možno se svými nejbližšími v domácím či domovu podobném prostředí tak, že toto období budou vnímat jako přirozenou a smysluplnou součást života.

Co nabízíme?

- lékařskou zdravotní péči a léčbu bolesti v rodině nemocného
- sesterskou zdravotní péči v rodině a pohotovost 24 hodin denně
- podporu sociálního pracovníka v otázkách péče o umírající
- v případě zájmu kontakt s psychologem či s duchovním
- zaškolení členů rodiny v ošetřování nemocného
- zapůjčení zdravotních a kompenzačních pomůcek
- podporu a pomoc v době po úmrtí nemocného

Komu?

Nevléčitelně nemocným lidem,

- kteří jsou v konečné fázi života a přejí si být doma s nejbližšími
- jejichž blízcí mohou a chtějí o nemocného celodenně pečovat
- u nichž byla ukončena léčba a byla jim doporučena paliativní péče

Kontakt

Hospic Sv. Jiří, o.p.s., Svobody 520/3, 350 02 Cheb, tel. 736 432 911
Poradna otevřena každé úterý od 14 do 18 hod., Svobody 3 proti Prioru

HOSPIC sv. Jiří ... AŽ DO POSLEDNÍHO OKAMŽIKU

Svobody 3, 350 02 Cheb, tel. 736 432 911, hospic@hospiccheb.cz, www.hospiccheb.cz

Bylo to strašné i krásné, říkají o umírání blízcí z článku Štěpánky Tůmové z 19. 11. 2012 v Mladé frontě DNES

Je to sotva měsíc, co žena zemřela. Její nejbližší rozechvěle popisují, co všechno se na rodinu i na nemocnou maminku navalilo za poslední rok a jak jim v posledních dnech pomohl pojízdný hospic z Červeného Kostelce i další zdravotníci. Šestapadesátiletá žena se v březnu od lékařů dozvěděla, že má rakovinu slinivky v nejzávažnějším stadiu choroby. Operace už nepřicházela v úvahu a ani chemoterapie nepomohla.

Paní bylo stále hůř a nezbylo než chemoterapii přerušit. Rodina s ní pak začala docházet do hradecké paliativní ambulance, kde už nešlo o léčbu, ale o zvládnutí příznaků. Tehdy se také rodina rozhodla, že si nemocnou maminku nechají doma. Kvůli tomu zcela přeorganizovali svůj život. Manžel umírající ženy přerušil svou topenářskou živnost a dvě dcery v Praze si zkrátily pracovní úvazky. Rodina musela zaručit, že se o maminku bude starat nepřetržitě někdo blízký.

Během jedné hodiny jim pak sociální pracovnice z hradecké paliativní ambulance vyjednala pojízdný hospic a za další dvě hodiny už byla sestřička přímo v domácnosti u nemocné. „Přijeli úžasně vybaveni, vypadalo to jak rychlá záchranka z televizního seriálu,“ popisuje manžel zemřelé ženy. Sestřička napřed vyzkoušela dávku morfia, zda pacientce nebude špatně. Když opíát zabral, paní si prý po několika dnech oddechla, že jí konečně nic nebolí.

Pak se rodina musela naučit všechno potřebné, zapojit a odpojit infuzi, pročistit hadičky. Vypůjčili si v hospici různé pomůcky, toaletní křeslo, sedátko na vanu i další věci. Řešili i nečekané situace, třeba jak umýt vlasy ležícímu člověku. Sestřičky k nim zajížděly dvakrát i třikrát denně.

Bylo to však velmi náročné hlavně na psychiku a nejbližší dnes říkají, že je jen dobře, když člověk ani netuší, co ještě bude následovat. Sledovali hodinu za hodinou, jak se mamčin stav měnil, ale hlavní prý bylo, že jí nic nebolelo. I přes tisíce opiáty všechno vnímala. „Sestřička se mamky pět dní před smrtí ptala, že vypadá smutně, jestli se bojí. A mamka řekla, že je jí líto nás. Sestřička jí uklidnila, že na vše důležité má ještě čas, že je to stejné jako čekání na autobus. Buď můžete být naštvaní, že ještě nepřišel, anebo ten čas využijete,“ říká druhá z dcer.

Rodina se snažila všechno dělat jako dřív. Maminku posadili do křesla doprostřed všeho dění a v ložnici jí zase vyrobili stěnu plnou fotek a obrázků. „I čas smrti se dá strávit hezky. Chodila sem naše další sestra s dvěma malými dětmi, hráli jsme na piano, četli jsme mamce. Byla veselejší,“ míní Monika Sedláčková.

Rodina přitom netušila, že konec přijde velmi záhy. Pojízdný hospic vlastně využili jen na osm dní. Museli si třeba i nechat vysvětlit, jak nejspíš bude umírání vypadat. Od čtvrté hodiny ráno už seděli u maminky, a když sestřička z hospice přijela, vydechla žena naposledy. Prý to bylo v naprostém klidu a na sestřičku si nejspíš opravdu počkala.

HOSPIC sv. Jiří ... AŽ DO POSLEDNÍHO OKAMŽIKU

Svobody 3, 350 02 Cheb, tel. 736 432 911, hospic@hospiccheb.cz, www.hospiccheb.cz

Péče o nevléčitelně nemocné v domácím prostředí

Nepřišli jsme zemřít, ale žít do posledního okamžiku...

... a proto: „Pospěšme milovat lidi, neboť tak rychle odcházejí...“

Jan Twardovski

Kdo jsme?

Jsme týmem profesionálů a dobrovolníků, kteří na Chebsku nabízejí poskytování zdravotní, psychické, sociální a spirituální podpory umírajícím, aby mohli závěr svého života prožít pokud možno se svými nejbližšími v domácím či domovu podobném prostředí tak, že toto období budou vnímat jako přirozenou a smysluplnou součást života.

Co nabízíme?

- lékařskou zdravotní péči a léčbu bolesti v rodině nemocného
- sesterskou zdravotní péči v rodině a pohotovost 24 hodin denně
- podporu sociálního pracovníka v otázkách péče o umírající
- v případě zájmu kontakt s psychologem či s duchovním
- zaškolení členů rodiny v ošetřování nemocného
- zapůjčení zdravotních a kompenzačních pomůcek
- podporu a pomoc v době po úmrtí nemocného

Komu?

Nevléčitelně nemocným lidem,

- kteří jsou v konečné fázi života a přejí si být doma s nejbližšími
- jejichž blízcí mohou a chtějí o nemocného celodenně pečovat
- u nichž byla ukončena léčba a byla jim doporučena paliativní péče

Kontakt

Hospic Sv. Jiří, o.p.s., Svobody 520/3, 350 02 Cheb, tel. 736 432 911
Poradna otevřena každé úterý od 14 do 18 hod., Svobody 3 proti Prioru

www.hospiccheb.cz

HOSPIC sv. Jiří

HOSPIC sv. Jiří ... AŽ DO POSLEDNÍHO OKAMŽIKU

Svobody 3, 350 02 Cheb, tel. 736 432 911, hospic@hospiccheb.cz, www.hospiccheb.cz

Bylo to strašné i krásné, říkají o umírání blízcí z článku Štěpánky Tůmové z 19. 11. 2012 v Mladé frontě DNES

Je to sotva měsíc, co žena zemřela. Její nejbližší rozechvěle popisují, co všechno se na rodinu i na nemocnou maminku navalilo za poslední rok a jak jim v posledních dnech pomohl pojízdný hospic z Červeného Kostelce i další zdravotníci. Šestapadesátiletá žena se v březnu od lékařů dozvěděla, že má rakovinu slinivky v nejzávažnějším stadiu choroby. Operace už nepřicházela v úvahu a ani chemoterapie nepomohla.

Paní bylo stále hůř a nezbylo než chemoterapii přerušit. Rodina s ní pak začala docházet do hradecké paliativní ambulance, kde už nešlo o léčbu, ale o zvládnutí příznaků. Tehdy se také rodina rozhodla, že si nemocnou maminku nechají doma. Kvůli tomu zcela přeorganizovali svůj život. Manžel umírající ženy přerušil svou topenářskou živnost a dvě dcery v Praze si zkrátily pracovní úvazky. Rodina musela zaručit, že se o maminku bude starat nepřetržitě někdo blízký.

Během jedné hodiny jim pak sociální pracovnice z hradecké paliativní ambulance vyjednala pojízdný hospic a za další dvě hodiny už byla sestřička přímo v domácnosti u nemocné. „Přijeli úžasně vybaveni, vypadalo to jak rychlá záchranka z televizního seriálu,“ popisuje manžel zemřelé ženy. Sestřička napřed vyzkoušela dávku morfia, zda pacientce nebude špatně. Když opíát zabral, paní si prý po několika dnech oddechla, že jí konečně nic nebolí.

Pak se rodina musela naučit všechno potřebné, zapojit a odpojit infuzi, pročistit hadičky. Vypůjčili si v hospici různé pomůcky, toaletní křeslo, sedátko na vanu i další věci. Řešili i nečekané situace, třeba jak umýt vlasy ležícímu člověku. Sestřičky k nim zajížděly dvakrát i třikrát denně.

Bylo to však velmi náročné hlavně na psychiku a nejbližší dnes říkají, že je jen dobře, když člověk ani netuší, co ještě bude následovat. Sledovali hodinu za hodinou, jak se mamčin stav měnil, ale hlavní prý bylo, že jí nic nebolelo. I přes tisíce opiáty všechno vnímala. „Sestřička se mamky pět dní před smrtí ptala, že vypadá smutně, jestli se bojí. A mamka řekla, že je jí líto nás. Sestřička jí uklidnila, že na vše důležité má ještě čas, že je to stejné jako čekání na autobus. Buď můžete být naštvaní, že ještě nepřišel, anebo ten čas využijete,“ říká druhá z dcer.

Rodina se snažila všechno dělat jako dřív. Maminku posadili do křesla doprostřed všeho dění a v ložnici jí zase vyrobili stěnu plnou fotek a obrázků. „I čas smrti se dá strávit hezky. Chodila sem naše další sestra s dvěma malými dětmi, hráli jsme na piano, četli jsme mamce. Byla veselejší,“ míní Monika Sedláčková.

Rodina přitom netušila, že konec přijde velmi záhy. Pojízdný hospic vlastně využili jen na osm dní. Museli si třeba i nechat vysvětlit, jak nejspíš bude umírání vypadat. Od čtvrté hodiny ráno už seděli u maminky, a když sestřička z hospice přijela, vydechla žena naposledy. Prý to bylo v naprostém klidu a na sestřičku si nejspíš opravdu počkala.

